Da‘wah pentru creştini

[Romana – Romanian – روماني]

Traducere:
EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)
& Alina Luminiţa Crăciun
Revizuit de: Mariam Oana

2014 - 1436
IslamHouse.com

﴿ دعوة النصارى ﴾

« باللغة الرومانية »

ترجمة:

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

& ألينا لومينيتا كراسيون

مراجعة: مريم وانا

2014 - 1436

IslamHouse.com

بسم الله الرحمن الرحيم

În numele lui Allah Ar-Rahman (Cel Milostiv), Ar-Rahīm (Cel Îndurător)

Da‘wah pentru creștini

Există două direcţii principale ale creștinismului: catolicismul și protestantismul, și trei curente eretice principale: martorii lui Iehova, adventiștii de ziua a șaptea și mormonii.

Catolicii sunt cei mai vechi – prima separare în cadrul acestui curent a fost cea a ortodocșilor orientali (biserica ortodoxă greacă și cea rusă au structura de organizare diferită, însă credinţele esențiale sunt aceleași).

Protestanții s-au separat de ierarhia catolică: papa, episcopii etc. și de adorarea sfinților. Martin Luther (1483-1546) și Jean Calvin (1509-1564) au condus o mișcare reformatoare, care, mai târziu, a devenit cunoscută sub numele de mișcarea protestantă. Aceasta respinge riturile acumulate, ritualurile și ierarhia romano-catolicismului, în încercarea de a reveni la o formă mai pură a creștinismului. După o luptă amară cu liderii bisericii, care a condus la excomunicarea multor reformatori, un număr de comunități de-a lungul Europei s-a rupt și a format noi biserici în care Maria, mama lui Isus (Pacea fie asupra lor!), nu mai era

adorată și mijlocirea sfinților nu mai era solicitată. Preoții aveau voie să se căsătorească și infailibilitatea autorității papale a fost complet respinsă. Rituri precum comuniunea, în care bucăți de pâine erau servite congregației, cu credința că acestea erau transformate în trupul lui Isus Hristos, au fost îndepărtate, la fel şi utilizarea limbii latine din riturile bisericii.

Diferențe scripturale

Biblia protestantă are cu șapte cărți mai puțin decât cea a catolicilor.

Mormonii (biserica lui Iisus Hristos a sfinților din zilele din urmă)

• 15 milioane de membri cu 30.000 de misionari care strâng 200.000 de convertiri anual

• *Fondator:* Joseph Smith (1805-1844; omorât)

• În anul 1822, a venit îngerul Moroni.

• Cartea lui Mormon a fost publicată în anul 1830.

• Cel mai apropiat discipol al lui Smith, Brigam Young (1801-1877), i-a dus pe adepții săi în Utah, unde şi-a luat 25 de soții și a promovat poligamia fără restricții, până când guvernul Statelor Unite ale Americii a amenințat că va revoca statalitatea. Young a primit revelația că poligamia a fost

abrogată.

Convingeri neobișnuite

• Adam, care era de fapt Dumnezeu întrupat, a venit la Eden (în Missouri), cu una dintre soțiile sale cerești, Eva, şi a întreținut relații sexuale cu Maria pentru a-l avea pe Isus.

• Dumnezeu, un om imens, împreună cu soția mamă a născut toate spiritele umane.

• Până în anul 1978, negrii nu au putut intra în preoție (la vârsta de 14 ani, bărbații puteau intra în preoția lui Aaron și la vârsta de 20 de ani puteau intra în biroul superior al lui Melchezdec), fapt pentru care niciunul dintre cele 17 temple ale sectei nu le permitea accesul. Apoi, primul președinte, Spencer Kimball, a primit revelația de a-i include pe negri.

Adventiştii de ziua a șaptea(biserica adventistă de ziua a şaptea)

• William Miller (1782-1849) a calculat că sfârșitul lumii va avea loc între 21 martie 1843 și 21 martie 1844 (adepții lui au fost numiți milleriți)

• Samuel Snow recalculează mai târziu data ca fiind 22 octombrie 1844

• După „marea dezamăgire”, cei care au mai rămas s-au

adunat sub Hiram Edson, Joseph Bates și Ellen White (1827-1950)

Convingeri neobișnuite

• În anul 1844, Hristos a intrat în sanctuarul ceresc să judece păcatele viilor și morților

• Ellen White a fost un profet adevărat

• *Sabat* – ziua a șaptea (sâmbătă)

• *Interziceri*: carnea de porc, alcoolul și tutunul

Martorii lui Iehova

• 7,9 milioane de membrii, 200.000 convertiri anuale

• *Fondator*: Charles Taze Russell (1852-1916), fost millerit și christadelfian

• A respins pedeapsa veșnică

• A fost fondatorul revistei *Watchower* în anul 1879 – urmărea să informeze milioane de oameni, însă a organizat doar o distribuire de broșuri (100.000 de cărți și 800.000 de reviste tipărite în fiecare zi)

• Membrii sunt numiți studenți biblici

• Joseph F. Rutherford (1869-1942), avocat, a preluat grupul și l-a numit în mod oficial „martorii lui Iehova” în anul 1931

Convingeri neobișnuite

• Isus nu este Dumnezeu, ci fiul lui Dumnezeu și prima Sa creație

• Sufletele nu se separă de corp

• Iadul nu există

• Zeciuiala

• Sfârșitul lumii a fost prezis pentru anii 1914, 1918, 1920, 1925, 1941, 1975

(6000 de ani până la sfârșitul lumii, recalculat de la crearea Evei, a cărei dată nu a fost dezvăluită până în prezent)

• Termenul de „Iehova” nu se găsește în Biblia în ebraică – doar în traducerea Bibliei martorilor lui Iehova, numită „Biblia Lumea Nouă”

• Obiceiul evreiesc de a evita pronunțarea numelui divin i-a condus la a scrie *yhwh* (Yahweh), în texte și la a citi *adonai* (Domnul). Din ignoranță, mai târziu, vocalele din *adonai* s-au combinat cu tetragrama pentru a obține Iehova.

Creștinii născuți din nou

• Printre creștinii cei mai activi în lucrarea misionară se află grupurile carismatice cunoscute sub numele de creștinii „născuți din nou" – care evidențiază darurile Duhului Sfânt.

• Se insistă pe citirea Bibliei

• Ei cred despre creştinii obişnuiţi că nu sunt creştini adevărați, pentru că aceștia nu sunt „născuți" de Duhul Sfânt.

• A apărut prima dată printre protestanți în anul 1960 și printre romano-catolici în anul 1966.

• Își are originile în penticostalism (1901, John Wesley și John Fletcher), în care botezul întru Duhul Sfânt a fost accentuat, iar Glossalia (vorbirea în limbi) era practicată.

• Aprobați de papa Paul al VI-lea în anul 1973

Prin urmare, ar trebui să fim familiarizați cu cei pe care îi invităm la islam.

Credința unificatoare: Trinitatea

Credința unificatoare a creștinismului este Sfânta Treime: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt/Spiritul, trei dumnezei într-unul singur. Este numit în mod oficial crezul de la Niceea și a fost aprobat în cadrul unei reuniuni episcopale de la Niceea, care a avut loc în anul 325 d.H. Episcopii, precum Arius și alții, care au sprijinit

unitarianismul și care s-au opus conceptului trinitarian și divinității lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au fost declarați ulterior eretici, adepții lor i-au vânat, torturat și ars pe rug, iar Evangheliile lor au fost arse.

Biblia

Majoritatea creștinilor nu au citit Biblia, mulți au citit o mică parte, iar alții doar au auzit secțiuni sau versete menționate în predicile din biserici. Credința lor în teologia creștină este cel mai adesea foarte slabă. De multe ori, ei au propriile lor interpretări, de aceea, cel mai bine este să aflăm care este starea convingerilor lor înainte de a începe discuția, dacă este posibil.

Conceptul de bază al creștinismului este:

„***Dumnezeu a născut un fiu care era El Însuși și El a permis ca El Însuşi să fie sacrificat pentru a elibera întreaga omenire de păcatele lor***.”

O abordare simplă

Logica: A = B, B = C, prin urmare A = C

Întrebați creștinul: *„Ai putea deveni vreodată Dumnezeu?”* El ar trebui să răspundă: *„Nu, pentru că eu sunt o ființă umană.”* Atunci întrebați: *„A fost Isus om?”* El ar trebui să răspundă: *„Da.”* Informați creștinul: *„Prin urmare, nu ar*

putea fi Dumnezeu.”

Pruncul Dumnezeu

Creștinii insistă asupra faptului că Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost Fiul lui Dumnezeu, dar că el și Dumnezeu sunt unul și același. Informați creștinul: *„Vacile au viței; vaci mai mici. Pisicile au pisoi, pisici mai mici. Oamenii au copii; oameni mai mici. Când Dumnezeu are un fiu, ce este el? Un mic Dumnezeu? Dacă este așa, atunci ai doi dumnezei.”*

Pentru catolicii (majoritatea filipinezi) care spun: *„Isus a fost fiul lui Dumnezeu și nu Dumnezeu.”* Întrebați catolicul: *„Nu spuneți: «Sfânta Maria, mama lui Dumnezeu, în novena voastră?»”* El ar trebui să răspundă: *„Da”* Întrebați apoi: *„Dacă Maria a fost mama lui Dumnezeu, ce a fost fiul ei, dacă nu tot un Dumnezeu?”* Întrebați catolicul: *„Unde este menționat în Noul Testament că Maria este mama lui Dumnezeu?”* Întrebați catolicul: *„Poate Dumnezeu avea o mamă?”*

Distincția dintre Isus (Pacea fie asupra sa!) și Dumnezeu

Întrebați creștinul: *„Când Isus s-a rugat, cui i s-a rugat? Lui însuşi?”*

Întrebați creștinul: *„Când Isus a fost înviat, conform convingerilor tale, unde este el acum? Stând la dreapta lui Dumnezeu? Dacă da, cum ar putea fi el Dumnezeu?”*

Dacă Dumnezeu poate să facă orice, El ar putea deveni om și avea un fiu

Logic vorbind, răspunsul este nu, deoarece conceptul de Dumnezeu care devine om contrazice sensul de bază al termenului „Dumnezeu”. Oamenii spun de obicei că Dumnezeu este Capabil să facă orice; că orice vrea să facă, poate face. În Biblia creștinilor, se spune:

„... la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă...” [Biblia, Matei 19:26; Marcu 10: 27, 14: 36]

Coranul musulmanilor afirmă[1]:

„... Allah este peste toate cu putere.” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 2:20], iar scripturile hinduse conțin texte cu semnificații similare.

Toate textele religioase majore conțin expresii generale cu privire la conceptul Omnipotenţei lui Dumnezeu. El este Mai Măreţ decât toate lucrurile și prin El toate lucrurile sunt posibile. Dacă acest concept general ar fi tradus în termeni practici, ar trebui, mai întâi, să fie identificate și înțelese Atributele de bază ale lui Dumnezeu. Cele mai multe societăți Îl percep pe Dumnezeu ca pe o Ființă eternă, fără început sau sfârșit. Dacă, bazându-ne pe faptul că Dumnezeu este Capabil

---

[1] ***Notă explicativă***: în această carte utilizăm traducerea sensurilor din versetele respective şi nu o traducere literală, deoarece nimeni nu ştie traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepţia lui Allah

să facă orice, am întreba dacă Dumnezeu ar putea muri, care ar fi răspunsul? Dat fiind că moartea face parte din „toate lucrurile”, se poate spune, „dacă vrea, poate”? Bineînțeles că nu. Deci, există o problemă aici. Dumnezeu este definit ca fiind Cel fără de sfârșit și moartea înseamnă „sfârșit”. Prin urmare, întrebarea dacă El poate muri este de fapt o întrebare fără sens. Este autocontradictorie.

În mod similar, să ne întrebăm dacă Dumnezeu se poate naște este, de asemenea, absurd, deoarece Dumnezeu a fost deja definit ca Etern, neavând început. A fi născut înseamnă a avea un început, a exista după ce nu a existat. În acest sens, pe ateii filozofi îi distrează să îi întrebe pe teiști: *„Poate Dumnezeu crea o piatră atât de grea încât El să nu o poată ridica?”* Dacă teistul spune da, înseamnă că Dumnezeu poate crea ceva mai mare decât El. Și dacă spune nu, înseamnă că Dumnezeu nu este Capabil să facă orice.

Prin urmare, termenul de „orice” din expresia „Dumnezeu este Capabil să facă orice” exclude absurditățile. El nu poate include lucruri care contravin Atributelor Sale Divine; lucruri care L-ar face mai puțin decât Dumnezeu, cum sunt uitarea, somnul, părerea de rău, hrana, etc. În schimb, acesta include doar „orice lucru” este în concordanță cu El ca fiind Dumnezeu. Aceasta este ceea ce afirmația „Dumnezeu este Capabil să facă orice” înseamnă. Ea nu poate fi înțeleasă în sensul absolut; ci trebuie să fie calificată.

Afirmația că Dumnezeu a devenit om este, de asemenea, o absurditate. Nu se cuvine ca Dumnezeu să aibă caracteristici umane, deoarece aceasta înseamnă că Creatorul a devenit creația Lui. Cu toate acestea, crearea este un produs al actului

creator al Creatorului. Dacă Creatorul a devenit creația Sa, ar însemna că Creatorul S-a creat pe Sine Însuşi, ceea ce este o evidentă absurditate. Pentru a fi creat, El ar trebui, în primul rând, să nu existe și, dacă El nu ar exista, cum S-ar fi putut El crea atunci? Mai mult decât atât, dacă El a fost creat, ar însemna că El a avut un început, ceea ce contrazice, de asemenea, Ființa Lui veșnică. Prin definiție, creația are nevoie de un Creator. Pentru ca ființele create să existe, acestea trebuie să aibă un Creator care le face să existe.

Dumnezeu nu poate avea nevoie de un creator, pentru că Dumnezeu este Creatorul. Astfel, există o evidentă contradicție în termeni. Afirmația că Dumnezeu a devenit creația Sa presupune că a avut nevoie de un creator, iar acesta este un concept ridicol. Aceasta contrazice conceptul fundamental de Dumnezeu ca fiind necreat, Care nu are nevoie de un creator și Care este Creatorul.

Minunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

Mulți creștini au impresia că minunile lui Isus (Pacea fie asupra sa!) au fost unice și că lucrul acesta constituie dovada Divinității lui. Cu toate acestea, majoritatea minunilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) sunt înregistrate în Vechiul Testament ca fiind făcute de profeții anteriori.

Isus a hrănit 5.000 de oameni cu cinci pâini și doi pești.	Elisei hrănit 100 de persoane cu douăzeci de pâini de orz și câteva spice de porumb. (Biblia, II Regi, 4:44)
Isus a vindecat leproși.	Elisei l-a vindecat pe Naaman leprosul. (Biblia, II Regi 5:14)
Isus a vindecat orbi.	Elisei a vindecat orbii. (Biblia, II Regi 6: 17,20)
Isus a înviat morți.	Ilie a făcut același lucru. (Biblia, I Regi 17:22). La fel și Elisei. (Biblia, II Regi 04:34) Chiar și oasele lui Elisei au putut învia morți. (Biblia, II Regi 13:21)
Isus a umblat pe apă.	Moise și poporul său au traversat Marea Moartă. (Biblia, Exodul 14:22)

În plus, există texte în Noul Testament care confirmă că Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a acționat pe cont propriu. Isus (Pacea fie asupra sa!) este citat în Ioan 5:30, unde a spus: **„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi...”** **[Biblia, Ioan 5:]**, iar în Luca 11:20: **„Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, Împărăţia lui Dumnezeu a ajuns până la voi.”** **[Biblia, Luca 11:20]** În Fapte 2:22, Pavel scrie: **„Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, Om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut**

Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi..” [Biblia, Faptele Apostolilor 2:22]

Isus – „Fiul lui Dumnezeu”

Altă dovadă folosită pentru demonstrarea Divinităţii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este atribuirea titlului de „Fiul lui Dumnezeu”. Mai întâi, trebuie remarcat faptul că nicăieri în Evanghelii Isus (Pacea fie asupra sa!) nu spune despre el însuşi că este „Fiul lui Dumnezeu”.[1] În schimb, este relatat că a spus că era „Fiul omului" (de exemplu, în Luca 9:22) de nenumărate ori. Și în Luca 4:41, el a respins ideea de a fi numit „Fiul lui Dumnezeu”:

[1] În Noul Testament, Faptele Apostolilor, există mai multe rezumate de discursuri ale primilor apostoli ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!), discursuri care datează din anul 33 d.H., aproape cu patruzeci de ani înainte să fie scrise cele patru Evanghelii. Într-unul dintre aceste discursuri, se face referire la Isus (Pacea fie asupra sa!) ca *as andra apo tou theou*: *„un om de la Dumnezeu”* (Faptele Apostolilor 2:22). Nici măcar o dată aceste mărturisiri de credință timpurii nu folosesc expresia *wios tou theou*: *„Fiul lui Dumnezeu”*, dar ei vorbesc de mai multe ori despre Isus (Pacea fie asupra sa!) ca fiind slujitor și profet al lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 3:13, 22, 23, 26). Semnificația acestor discursuri este faptul că acestea reflectă cu exactitate credința inițială și terminologia apostolilor, înainte ca acestea să evolueze sub influența religiei romane și a filozofiei grecești. Ele reflectă o tradiție care este mai veche decât cea utilizată de cele patru Evanghelii, în care Isus (Pacea fie asupra sa!) nu este investit cu Divinitate sau filiație Divină. (*Studiile bibliei dintr-o perspectivă musulmană*, p. 12)

„Din mulţi ieşeau şi draci care strigau şi ziceau: «Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu.» Dar El îi mustra şi nu-i lăsa să vorbească, pentru că ştiau că El este Hristosul.” [Biblia, Luca, 4:40]

Cu toate acestea, există numeroase locuri în Vechiul Testament în care acest titlu a fost oferit și altor persoane.

Dumnezeu l-a numit pe Israel (profetul Iacob, pacea fie asupra sa!) ca fiind „Fiul” Său atunci când l-a instruit pe profetul Moise (Pacea fie asupra sa!) să meargă la Faraon în Exod, 4:22-23:

„Tu vei zice lui Faraon: «Aşa vorbeşte Domnul: „Israel este fiul Meu, întâiul Meu născut.”» ~ Îţi spun: «Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească...»” [Biblia, Exodul 4:22-23][1]

În 2 Samuel 8:13-14, Dumnezeu îl numește pe profetul Solomon (Pacea fie asupra sa!) ca fiind fiul Său:

„El va zidi Numelui Meu o Casă şi voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăţiei lui. ~ Eu îi voi fi Tată şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească şi cu lovituri omeneşti...” [Biblia, 2 Samuel 7:13-14]

Dumnezeu a promis că îl va face pe profetul David (Pacea fie asupra sa!) fiul său în Psalmi 89:26-27:

„El Îmi va zice: «Tu eşti Tatăl meu, Dumnezeul meu şi stânca mântuirii mele!» ~ Iar Eu îl voi face întâiul Meu

[1] A se vedea, de asemenea, Osea 1:10, de King James Version

născut, cel mai înalt dintre împăraţii Pământului.” [Biblia, Psalmi 89:26-27][1]

Îngerii sunt numiți „fii ai lui Dumnezeu” în Cartea lui Iov 1:6:

„Fiii lui Dumnezeu au venit într-o zi de s-au înfăţişat înaintea Domnului. Şi a venit şi Satana în mijlocul lor.” [Biblia, Iov 1:6][2]

În Noul Testament, există numeroase referiri la „fiii lui Dumnezeu”, alții decât Isus (Pacea fie asupra sa!). De exemplu, când autorul Evangheliei după Luca i-a enumerat pe strămoșii lui Isus până la Adam (Pacea fie asupra lor!), el a scris: **„Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.”**[3]

Unii pretind că unic în cazul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este faptul că el este singurul fiu născut al lui Dumnezeu, în timp ce alții sunt pur și simplu „fii ai lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, este citat în Psalmii 2:7 că Dumnezeu i-a spus profetului David (Pacea fie asupra sa!):

„«Eu voi vesti Hotărârea Lui» - zice Unsul - «Domnul

---

[1] În Versiunea Standard Revizuită, se afirmă: **„Iar Eu îl voi face întâiul Meu născut, cel mai înalt dintre împăraţii Pământului.”** A se vedea, de asemenea, Ieremia 31:9: **„Căci Eu sunt Tatăl lui Israel şi Efraim este întâiul Meu născut.”**

[2] A se vedea, de asemenea, Iov 2:1 și 38: 4-7. Alte referiri la fii ai lui Dumnezeu pot fi găsite în Geneza 6: 2, Deuteronom 14:1 și Osea 1:10

[3] Luca 3:38

Mi-a zis: „Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut..."»" [Biblia, Psalmii 2:7]

Calea lui Isus

O abordare alternativă este aceea de a-i întreba pe creștini despre gradul cu care ei chiar îl urmează pe Isus Hristos (Pacea fie asupra sa!). Profeții au adus Legi Divine sau le-au confirmat pe cele aduse de cei precedenți și oamenii au fost invitați să I se închine lui Dumnezeu, urmând Legile revelate de El. De asemenea, ei le-au demonstrat în mod practic urmașilor lor cum ar trebui să trăiască conform Legii. Prin urmare, ei i-au invitat pe cei care au crezut în ei să urmeze calea lor ca fiind cea corectă pentru a se apropia de Dumnezeu. Acest principiu este prevăzut în Evanghelia după Ioan 14:6:

„Isus i-a zis: «Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.»" [Biblia, Ioan 14:6]

Deși cei care îl adoră pe Isus (Pacea fie asupra sa!) citează frecvent acest verset ca pe o dovadă a Divinității sale, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a invitat oamenii să îl adore în locul lui Dumnezeu sau ca pe un Dumnezeu. Dacă aceste cuvinte au fost rostite de Isus (Pacea fie asupra sa!), ceea ce înseamnă ele este faptul că Dumnezeu poate fi adorat doar în modul definit de profeții lui Dumnezeu. Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a subliniat apostolilor săi că ei Îl pot adora pe Dumnezeu doar în felul în care el i-a învățat. În Coran, capitolul (Sura) 'Al-'Imran, 3:31, Dumnezeu îi spune Profetului

Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) să-i instruiască pe oameni să-l urmeze dacă ei Îl iubesc cu adevărat pe Dumnezeu:

قُلۡ إِن كُنتُمۡ تُحِبُّونَ ٱللَّهَ فَٱتَّبِعُونِي يُحۡبِبۡكُمُ ٱللَّهُ وَيَغۡفِرۡ لَكُمۡ ذُنُوبَكُمۡۚ وَٱللَّهُ غَفُورٞ رَّحِيمٞ

„Spune: «(O, Profetule) Dacă Îl iubiţi pe Allah, urmaţi-mă şi Allah vă va iubi şi vă va ierta păcatele voastre! Allah este Ghafūr (Atoatertător), Rahīm (Cel Îndurător)!»”

[Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 3:31]

Calea profeților este singura cale spre Dumnezeu, pentru că a fost prescrisă de Însuși Dumnezeu și scopul profeților a fost acela de a transmite instrucțiunile lui Allah întregii omeniri. Fără profeți, oamenii nu ar ști cum să Îl adore pe Dumnezeu. În schimb, a adăuga orice religiei aduse de către profeți este incorect.

Orice modificări aduse religiei după timpul profeților reprezintă o deviere inspirată de Satana. În acest sens, s-a relatat că Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine inovează în această chestiune a noastră (în ceea ce priveşte religia), care nu face parte din ea, va avea aceasta respins (de către Allah).” (Ibn Majah)

Mai mult decât atât, oricine l-a adorat pe Allah (Dumnezeu) contrar instrucțiunilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!) l-a adorat în zadar.

În primul rând, trebuie să se realizeze faptul că Isus

Hristos, fiul Mariei (Pacea fie asupra lor!), a fost ultimul din linia de profeți evrei. El a trăit în conformitate cu Torah, legea lui Moise (Pacea fie asupra sa!) și i-a învățat pe adepții săi să facă același lucru. În Matei 5:17-18, Isus (Pacea fie asupra sa!) a afirmat:

„Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. ~ Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece Cerul şi Pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile." [Biblia, Matei 5:17-18]

Din păcate, la cinci ani de la sfârșitul misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!), un rabin tânăr pe nume Saul din Tars, care a pretins că l-a văzut pe Isus (Pacea fie asupra sa!) într-o viziune, a început să schimbe calea lui. Pavel (pe numele său roman) a avut un respect considerabil față de filozofia romană și a vorbit cu mândrie de propria cetățenie romană. Convingerea lui a fost aceea că neevreii care au devenit creștini nu trebuiau să fie împovărați cu Torah în nicio privință. Autorul cărții Faptele Apostolilor 13:39 l-a citat pe Pavel spunând:

„... şi oricine crede este iertat prin El de toate lucrurile de care n-aţi putut fi iertaţi prin Legea lui Moise." [Biblia, Faptele Apostolilor 13:39]

Biserica a început să capete caracterul său non-evreiesc în primul rând datorită eforturilor lui Pavel[1], care a scris

[1] El a fost decapitat la Roma, la 34 ani după încheierea misiunii lui Isus (Pacea fie asupra sa!)

majoritatea Scrisorilor (Epistole) din Noul Testament, pe care biserica le acceptă ca pe doctrina oficială și Scriptura inspirată. Aceste Epistole nu păstrează Evanghelia lui Isus și nici nu o reprezintă;[1] în schimb, Pavel a transformat învățăturile lui Hristos într-o filozofie elenă (greco-romană).

În continuare, sunt câteva exemple de învățături pe care profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) le-a urmat și predicat, dar care au fost abandonate mai târziu de către biserică. Cu toate acestea, cele mai multe dintre aceste învățături au fost reînviate în mesajul final al islamului adus de către Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și rămân o parte fundamentală a practicilor religioase musulmane până în ziua de azi.

Circumcizia

Isus (Pacea fie asupra sa!) a fost circumcis. Potrivit Vechiului Testament, această tradiție a început cu profetul Avrām (Pacea fie asupra sa!), care nu a fost nici evreu, nici creștin. În Geneza (Facerea) găsim că Dumnezeu i-a spus lui Avrām (Pacea fie asupra sa!):

„Să păzeşti Legământul Meu, tu şi sămânţa ta după tine, din neam în neam. ~ Acesta este Legământul Meu pe care să-l păziţi între Mine şi voi, şi sămânţa ta după tine: tot ce este de parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur. ~ Să vă tăiaţi împrejur în carnea prepuţului vostru: şi acesta să fie

[1] Studii biblice din perspectiva musulmană, p. 18

semnul Legământului dintre Mine şi voi. ~ La vârsta de opt zile, orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur, neam după neam: fie că este rob născut în casă, fie că este cumpărat cu bani de la vreun străin, care nu face parte din neamul tău. ~ Va trebui tăiat împrejur atât robul născut în casă, cât şi cel cumpărat cu bani; şi astfel legământul Meu să fie întărit în carnea voastră ca un legământ veşnic." [Biblia, Geneza 17:9-13]

În Evanghelia după Luca găsim:

„Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur Pruncul, I-au pus numele Isus, nume care fusese spus de înger înainte ca să fi fost El zămislit în pântece." [Biblia, Luca 2:21]

Prin urmare, circumcizia a fost parte din calea lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Cu toate acestea, astăzi majoritatea creștinilor nu sunt circumciși din cauza unei rațiuni introduse de Pavel. El a susținut că circumcizia era circumcizia inimii. În Epistola sa către Romani, el a scris:

„Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru; şi tăierea împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă..." [Biblia, Romani 2:29]

În Epistola sa către Galateni, el a scris:

„Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veţi tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic." [Biblia, Galateni 5:2][1]

[1] A se vedea, de asemenea, Galateni 6:15

Aceasta a fost interpretarea falsă a lui Pavel. Pe de altă parte, Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a fost circumcis în inimă și nici nu a spus nimic despre circumcizia inimii; el a ținut **„veșnicul Legământ”** și a fost circumcis în carne. Astfel, o parte importantă a urmării căii lui Isus (Pacea fie asupra sa!) este circumcizia.

Carnea de porc

Isus (Pacea fie asupra sa!) nu a mâncat carne de porc, urmând legile lui Moise (Pacea fie asupra sa!) . În Leviticul 11:7-8 găsim:

„Să nu mâncaţi porcul, care are unghia despicată şi copita despărţită, dar nu rumegă: să-l priviţi ca necurat. ~ Să nu mâncaţi din carnea lor şi să nu vă atingeţi de trupurile lor moarte: să le priviţi ca necurate.” [Biblia, Leviticul 11:7-8][1]

Singura dată când Isus (Pacea fie asupra sa!) a avut de a face cu porcii a fost atunci când le-a dat permisiunea duhurilor necurate care posedau oamenii să intre în ei. Iar când au intrat în turma de porci, aceştia au fugit în apă și s-au înecat. Cu toate acestea, astăzi, cei mai mulți dintre oamenii care se numesc creștini nu numai că mănâncă porc, dar le place atât de mult încât i-au făcut obiectul poeziilor [spre exemplu: Acest purceluș s-a dus la piață...] și poveștilor pentru copii [spre exemplu: „Cei trei purceluşi”]. Porky Pig este un personaj de desene animate foarte celebru și, recent, un film de lung

[1] A se vedea, de asemenea, Deuteronom 14:8

metraj a fost făcut despre un porc numit „Babe”. Astfel, se poate spune că aceia care se numesc urmași ai lui Hristos (Pacea fie asupra sa!) nu sunt, de fapt, urmași ai căii lui Hristos (Pacea fie asupra sa!).

În tradiţia islamică, interdicția porcului și a produselor din porc a fost strict menționată încă din timpul Profetului Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) şi a rămas până astăzi.

Sacrificarea animalelor

Isus (Pacea fie asupra sa!) și primii săi adepți au observat metoda corectă de sacrificare prin menționarea Numelui lui Dumnezeu și prin tăierea venei jugulare ale animalelor în timp ce acestea erau în viață, pentru a permite inimii să pompeze sângele. Cu toate acestea, creștinii de astăzi nu acordă o prea mare importanță bunei metode de sacrificare, așa cum a fost prescrisă de către Dumnezeu.

Alcoolul

Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a consacrat lui Dumnezeu și, prin urmare, s-a abținut de la băuturi alcoolice, conform instrucțiunilor înregistrate în Numeri:

„Domnul a vorbit lui Moise şi a zis: ~ «Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le: „Când un bărbat sau o femeie se va

despărţi de ceilalţi, făcând o juruinţă de nazireat,[1] ca să se închine Domnului, ~ să se ferească de vin şi de băutură îmbătătoare; să nu bea nici oţet făcut din vin, nici oţet făcut din vreo băutură îmbătătoare; să nu bea nicio băutură stoarsă din struguri şi să nu mănânce struguri proaspeţi, nici uscaţi. ~ În tot timpul nazireatului lui, să nu mănânce nimic care vine din viţă, de la sâmburi până la pieliţa strugurelui."»" [Biblia, Numeri 6:1-4]

În ceea ce privește *„miracolul de a transforma apa în vin"*[2], acesta se găsește numai în Evanghelia după Ioan, care contrazice în mod constant celelalte trei Evanghelii. După cum am menționat mai înainte, Evanghelia după Ioan a fost respinsă, fiind considerată eretică în cadrul bisericii timpurii,[3] în timp ce celelalte trei Evanghelii au fost denumite Evangheliile sinoptice, deoarece textele conțineau un tratament similar al vieții lui Isus (Pacea fie asupra sa!).[4] Prin urmare, învățații Noului Testament și-au exprimat îndoielile în legătură cu autenticitatea acestui incident.

Abluțiunea înainte de rugăciune

Înainte de efectuarea rugăciunii formale, Isus (Pacea fie asupra sa!) obișnuia să îşi spele membrele, în conformitate cu învățăturile din Torah. S-a relatat că Moise și Aaron (Pacea fie

---

[1] Acesta este *unul separat* sau *unul* consacrat

[2] Ioan 2:1-11

[3] *Cele cinci Evanghelii*, p. 20

[4] *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 5, p. 379

asupra lor!) au făcut același lucru, după cum citim în Exod:

„A aşezat ligheanul între Cortul întâlnirii şi altar şi a pus în el apă pentru spălat. ~ Moise, Aaron şi fiii lui şi-au spălat mâinile şi picioarele în el...” [Biblia, Exodul 40:30-31]

Prosternarea în rugăciune

Isus (Pacea fie asupra sa!) este descris în Evanghelii atunci când se prosterna în timpul rugăciunii. În Matei 26:39, autorul descrie un incident care a avut loc atunci când Isus (Pacea fie asupra sa!) a venit cu apostolii săi la grădina Ghetsimani:

„Și merge un pic mai departe a căzut cu fața la pământ și sa rugat, Apoi a mers puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi S-a rugat, zicând: «Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu.»” [Biblia, Matei 26:39]

Creștinii de astăzi îngenunchează, împreunându-și mâinile, într-o postură care nu îi poate fi atribuită lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Metoda de prosternare în rugăciune urmată de Isus (Pacea fie asupra sa!) nu i-a aparținut. Acesta a fost modul de rugăciune al profeților dinaintea lui. În Vechiul Testament, Geneza 17:3, este relatat că profetul Avrām (Pacea fie asupra sa!) a căzut cu faţa la pământ în rugăciune; în Numeri 16:22 și 20:6, atât Moise, cât și Aaron (Pacea fie asupra lor!) au căzut cu faţa la pământ în închinare; în Iosua 5:14 și 7:6, Iosua a căzut cu fața la pământ și s-a închinat; în I

Regi 18:42, Ilie s-a plecat la pământ și a pus fața între genunchi. Aceasta a fost calea profeților prin care Dumnezeu a ales să transmită Cuvântul Lui omenirii; și numai prin aceasta cei care pretind că îl urmează pe Isus (Pacea fie asupra sa!) vor câștiga mântuirea pe care el a predicat-o în Evanghelia sa.

Vălul

Femeile din jurul lui Isus (Pacea fie asupra sa!) s-au acoperit, în acord cu practica femeilor din jurul profeților anteriori. Ele purtau îmbrăcăminte lungă, care să acopere trupurile lor complet și purtau eșarfe care să acopere părul lor. În Geneza găsim:

„Rebeca a ridicat şi ea ochii, a văzut pe Isāc şi s-a dat jos de pe cămilă. ~ Şi a zis robului: «Cine este omul acesta care vine înaintea noastră pe câmp?» Robul a răspuns: «Este stăpânul meu!» Atunci ea şi-a luat marama şi s-a acoperit.” [Biblia, Geneza 24:64-65]

Pavel a scris în prima sa Epistolă către Corinteni:

„Dimpotrivă, orice femeie care se roagă sau proroceşte cu capul dezvelit îşi necinsteşte capul ei, pentru că este ca una care ar fi rasă. ~ Dacă o femeie nu se înveleşte, să se şi tundă! Iar, dacă este ruşine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească.” [Biblia, I Corinteni 11:5-6]

Unii ar putea argumenta că era un obicei al acelor vremuri ca femeia să fie complet acoperită. Dar nu este cazul.

În Roma și Grecia, a căror culturi au dominat regiunea, rochia populară era destul de scurtă și lăsa la vedere brațele, picioarele si pieptul. Doar femeile religioase din Palestina care urmau tradiția evreiască, s-au acoperit modest.

Conform Rabinului dr. Menachem M. Brayer (profesor de literatură biblică la Universitatea Yeshiva), femeile evreice obișnuiau să iasă în public cu capul acoperit și, uneori, chiar și cu toată fața, lăsând doar un ochi liber.[1] El a mai afirmat că *„în perioada de tanaitică, refuzul femeii evreice de a-și acoperi capul a fost considerat a fi un afront la adresa modestiei ei. Dacă ele aveau capul neacoperit, puteau fi amendate cu patru sute de zuzimi pentru această ofensă."*[2]

Celebrul teolog creștin, Sf. Tertulian, a scris în celebrul său tratat, *„Despre vălul virginelor”*:

„Voi, femei tinere, purtați voalurile voastre pe străzi, așa cum le-ați purta în biserică; le purtați atunci când sunteți printre străini, atunci purtați-le și între frații voștri...”

Printre legile canonului bisericii catolice există până în prezent o lege care prevede ca femeile să își acopere capul în biserică.[3] Culte creștine, cum sunt cele amish sau menonite de exemplu, păstrează obiceiul femeilor acoperite până în prezent.

În capitolul (Sura) Al-’Ahzab 33:59, găsim motivul

---

[1] *Femeia evreiască în literatura rabinică*, p. 239

[2] Ibid., P. 139

[3] Clara M. Henning, „Legea Canon și Bătălia dintre sexe”, în Religie și Sexism, p. 272

voalului. Allah afirmă că ajută femeile credincioase să fie recunoscute în societate și le protejează de posibilele daune sociale.

Salutul

Isus (Pacea fie asupra sa!) i-a salutat pe adepții săi spunându-le: *„Pace vouă!”*

În capitolul 20:21, autorul anonim al Evangheliei după Ioan a scris următoarele despre Isus (Pacea fie asupra sa!), după presupusa lui răstignire:

„Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, aşa vă trimit şi Eu pe voi.»” [Biblia, Ioan 20:21]

Acest salut a fost în conformitate cu cel al profeților, după cum se menționează în cărțile Vechiului Testament. De exemplu, în I Samuel, profetul David (Pacea fie asupra sa!) i-a instruit pe emisarii pe care i-a trimis la Nabal:

„... şi să-i vorbiţi aşa: «Să trăieşti în pace şi pacea să fie cu casa ta şi cu tot ce este al tău.»” [Biblia, I Samuel 25:6]

Coranul îi instruiește pe toți cei care intră în case să salute cu salutul de pace;[1] iar cei care vor intra în Paradis vor fi întâmpinați în mod similar de îngeri.[2] Ori de câte ori musulmanii se întâlnesc, folosesc acest salut.

---

[1] Capitolul An-Noor, 24: 27
[2] Capitolul Al-’A'raf, 7: 46

Postul

Potrivit Evangheliilor, Isus (Pacea fie asupra sa!) a postit timp de patruzeci de zile. În Matei 4:2 găsim:

„Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămânzit." [Biblia, Matei 4:2][1]

Acest lucru a fost în conformitate cu practica profeților anteriori. S-a relatat în Exodul 34:28 că Moise (Pacea fie asupra sa!) a postit de asemenea:

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi. N-a mâncat deloc pâine şi n-a băut deloc apă. Şi Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele Zece Porunci." [Biblia, Exodul 34:28]

Scopul postului este clar definit în Coran (2:183) și anume acela de a dezvolta conștiința de Dumnezeu. Numai Dumnezeu știe cine postește de fapt și cine nu. Prin urmare, cel care postește se abține de la mâncare și băutură pe baza gradului de conștientizare a lui Dumnezeu. Postul regulat sporește gradul de conștientizare, ceea ce conduce mai târziu la o înclinație mai mare spre dreptate.

Credincioșii trebuie să postească din momentul răsăritului de Soare şi până la apusul acesteia pentru întreaga lună Ramadan (luna a noua a calendarului lunar). Mai există şi alte posturi voluntare, iar cel mai bun este cel al profetului

[1] A se vedea, de asemenea, Matei 6:16 și 17:21

David (Pacea fie asupra sa!), după cum ne-a spus Profetul Mohammed (Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Cel mai bun post (în afară de cel din luna Ramadan) este postul lui Dawud (David), care obișnuia să postească o zi şi întrerupea postul pentru o zi.” [Nasa'i]

Camăta

Respectând Legea, profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) s-a opus, de asemenea, la a da sau a lua camătă, deoarece textele Torei au interzis în mod expres acest lucru. În Deuteronom 23:19 găsim:

„Să nu ceri nicio dobândă de la fratele tău: nici pentru argint, nici pentru merinde,[1] pentru nimic care se împrumută cu dobândă.” [Biblia, Deuteronom 23:19][2]

Camăta este, de asemenea, strict interzisă în Capitolul (Sura) Al-Baqara, 2:278 din Coranul cel Nobil:

„O, voi, cei care credeţi! Fiţi cu frică de Allah şi lipsiţi-vă de restul de camătă ce v-a mai rămas (la oameni), dacă sunteţi credincioşi!” [Traducerea sensurilor Coranului cel

[1] Alimente sau provizii

[2] Cu toate acestea, în versetul următor, evreii au permis creditul cu dobândă pentru non-evrei: **„De la străin vei putea să iei dobândă, dar de la fratele tău să nu iei, pentru ca Domnul Dumnezeul tău să te binecuvânteze în tot ce vei face în ţara pe care o vei lua în stăpânire.”[Biblia, Deuteronom 23:20]**

Sfânt, 2:278]

Pentru a îndeplini această cerință divină, musulmanii au dezvoltat un sistem alternativ bancar, cunoscut sub numele de „banca islamică”, care nu implică nicio dobândă.

Poligamia

Nu există nicio dovadă prin care profetul Isus (Pacea fie asupra sa!) se opune poligamiei. Dacă ar fi făcut acest lucru, ar fi însemnat să condamne practica profeților dinaintea lui. Există un număr de exemple de căsătorii poligame printre profeții înregistrați în Torah Profetul Avrām (Pacea fie asupra sa!) a avut două neveste, în conformitate cu Geneza:

„Atunci Sarai, nevasta lui Avrām, a luat pe egipteanca Agar, roaba ei, şi a dat-o de nevastă bărbatului său, Avrām, după ce Avrām locuise ca străin zece ani în ţara Canaan.” [Biblia, Geneza 16:3]

La fel a făcut și profetul David (Pacea fie asupra sa!), în conformitate cu I Samuel:

„David şi oamenii lui au rămas în Gat, la Achiş; îşi aveau fiecare familia lui, şi David îşi avea cele două neveste: Ahinoam din Izreel şi Abigail din Carmel, nevasta lui Nabal.” [Biblia, I Samuel 27:3]

În 1 Împăraţi, ni se spune că Solomon (Pacea fie asupra sa!):

„... A avut de neveste şapte sute de crăiese împărăteşti şi trei sute de ţiitoare; şi nevestele i-au abătut inima.” [Biblia, I Împărați 11:3]

Fiul lui Solomon, Roboam, a avut, de asemenea, un anumit număr de soții, în conformitate cu II Cronici:

„Roboam iubea pe Maaca, fata lui Absalom, mai mult decât pe toate nevestele şi ţiitoarele lui; căci a avut optsprezece neveste şi şaizeci de ţiitoare şi a născut douăzeci şi opt de fii şi şaizeci de fete.” [Biblia, II Cronici 11:21]

De fapt, Torah a specificat chiar și legi specifice cu privire la împărțirea moștenirii în împrejurări poligame. În Deuteronom, legea prevede:

„Dacă un om, care are două neveste, iubeşte pe una şi nu iubeşte pe cealaltă, şi dacă are copii cu ele, din care întâiul născut este de la nevasta pe care n-o iubeşte, ~ când îşi va împărţi averile între fiii lui, nu va putea face întâi născut pe fiul aceleia pe care o iubeşte, în locul fiului aceleia pe care n-o iubeşte şi care este întâiul născut.” [Biblia, Deuteronom 21:15-16]

Singura restricție privind poligamia a fost căsătoria cu două surori în Levitic:

„Să nu iei pe sora nevestei tale, ca să-i faci în necaz, descoperindu-i goliciunea alături de nevasta ta, cât timp ea este încă în viaţă.” [Biblia, Leviticul 18:18]

Talmudul sfătuieşte să fie luate maxim de patru neveste, așa cum a fost practica profetului Iacob (Pacea fie asupra

sa!).[1]

Potrivit părintelui Eugene Hillman,:

„Nicăieri în Noul Testament nu există o poruncă explicită conform căreia mariajul ar trebui să fie monogam sau o poruncă explicită care interzice poligamia."[2]

El a subliniat în continuare faptul că biserica din Roma a interzis poligamia pentru a se conforma culturii greco-romane, care a prescris doar o soție legală în timp ce tolera concubinajul și prostituția.[3]

Islamul a limitat poligamia la maximum patru neveste în acelaşi timp și a prevăzut menținerea dreptăţii între ele ca o condiție de bază pentru poligamie. În Coranul cel Nobil, Allah prevede:

„... luaţi de soţii pe acelea care vă plac dintre femei - două, trei sau patru, dar dacă vă temeţi că nu veţi fi drepţi (cu ele), atunci (luaţi) una singură...” [Traducerea sensurilor Coranului cel Sfânt, 4:3]

Scripturile creștine

Autorii

[1] *Femeile în iudaism*, p. 148
[2] *Poligamia reconsiderată*, p. 140
[3] Ibid., p. 17

Potrivit cercetătorilor biblici, există îndoieli chiar și în legătură cu autorii cărților Vechiului Testament și al Evangheliilor.

Torah

Primele cinci cărți ale Bibliei (Pentateuhul)[1] sunt atribuite în mod tradițional profetului Moise (Pacea fie asupra sa!)[2]. Cu toate acestea, există multe versete în aceste cărți care indică faptul că profetul Moise (Pacea fie asupra sa!) nu ar fi putut scrie totul. De exemplu, Deuteronomul afirmă că:

„Moise, robul Domnului, a murit acolo, în ţara Moabului, după porunca Domnului. ~ Şi Domnul l-a îngropat în vale, în ţara Moabului, faţă în faţă cu Bet-Peor. Nimeni nu i-a cunoscut mormântul până în ziua de azi. ~ Moise era în vârstă de o sută douăzeci de ani când a murit; vederea nu-i slăbise, şi puterea nu-i trecuse. ~ Copiii lui Israel au plâns pe Moise treizeci de zile, în câmpia Moabului; şi zilele acelea de plâns şi de jale pentru Moise s-au sfârşit.” [Biblia, Deuteronomul 34:5-8]

Este destul de evident faptul că altcineva a scris aceste

---

[1] Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri și Deuteronom

[2] Evreii ortodocși susțin că Torah, numele evreiesc pentru primele cinci cărți, a fost creată cu 974 de generații înainte de crearea lumii. Potrivit acestora, Dumnezeu a dictat Torah în timpul celor 40 de zile în care Moise (Pacea fie asupra sa!) era pe Muntele Sinai, într-o formă definitivă și irevocabilă și că este păcat să pretindă că Moise (Pacea fie asupra sa!) a scris el însuși chiar și o literă din ea

versete despre moartea profetului Moise (Pacea fie asupra sa!).

În anexa Versiunii Standard Revizuită numită „Cărțile Bibliei”, apar scrise următoarele lucruri cu privire la autorii a peste o treime dintre cărțile rămase din Vechiul Testament:

Cărți	Autori
Judecătorii	posibil Samuel
Ruth	posibil Samuel
I Samuel	necunoscut
II Samuel	necunoscut
I Regi	necunoscut
II Regi	necunoscut
I Cronici	necunoscut
Ester	necunoscut
Iov	necunoscut
Eclesiastul	îndoielnic
Iona	necunoscut

Malachi	nu se știe nimic

Apocrifele

Mai mult de jumătate dintre creștinii din lume sunt romano-catolici. Versiunea lor a Bibliei a fost publicată în anul 1582, se numea Biblia Vulgata şi a fost tradusă în latină de Ierom, și reprodusă la Douay în 1609. Vechiul Testament al RCV (versiunea romano-catolică) conține cu șapte cărți mai mult decât versiunea King James recunoscută de lumea protestantă. Cărțile suplimentare sunt denumite *apocrife* (adică, cu o autoritate îndoielnică) și au fost scoase din Biblie în anul 1611 de către învățații protestanți ai Bibliei.

Evangheliile

Aramaica era limba vorbită de către evreii din Palestina. Prin urmare, se crede că Isus (Pacea fie asupra sa!) și apostolii săi au vorbit și predicat în limba aramaică.[1] Cea mai veche

---

[1] Aramaica este o limbă semitică. Aceasta a înlocuit treptat akkadiana și a devenit limba comună în Orientul apropiat din secolele al 7-lea și al 6-lea î.Hr. Mai târziu, a devenit limba oficială a Imperiului Persan. Aramaica a înlocuit ebraica, devenind limba evreilor; porțiuni ale cărților lui Daniel și Ezra din Vechiul Testament sunt scrise în limba aramaică, precum Babilonian și Ierusalim Talmuds. Perioada sa de cea mai mare influență extins de la 300 î.Hr. până la 650 d.H., după care a fost înlocuit treptat de limba arabă. (*Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 1, p. 516)

tradiție orală despre faptele și cuvintele lui Isus (Pacea fie asupra sa!) a circulat, fără îndoială, în aramaică. Cu toate acestea, cele patru Evanghelii au fost scrise într-un discurs cu totul diferit, în limba greacă, limbă vorbită de lumea civilizată mediteraneană, pentru a servi cea mai mare parte a bisericii, care era din ce în ce mai elenistică (vorbitori de limba greacă) în loc de aramaică. Urme de aramaică au supraviețuit în Evangheliile grecești. De exemplu, în Marcu 5:41 găsim:

„A apucat-o de mână şi i-a zis: «Talita, cumi», care tălmăcit înseamnă: «Fetiţo, scoală-te îţi zic!»" [Biblia, Marcu 5:41]

Și în Marcu 15:34 găsim:

„Şi, în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Eloi, Eloi, lama sabactani», care tălmăcit înseamnă: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?»" [Biblia, Marcu 15:34][1]

Evanghelia după Marcu din Noul Testament, deși învățații bisericii consideră că este cea mai veche dintre Evanghelii, nu a fost scrisă de un apostol al lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Cercetătorii biblici au ajuns la concluzia, pe baza probelor conținute în Evanghelie, că Marcu nu a fost un apostol al lui Isus (Pacea fie asupra sa!). Mai mult decât atât, potrivit lor, nu este nici măcar sigur care Marcu a fost de fapt. Autorul creștin antic, Eusebiu (325 d.H.), a relatat că un alt vechi autor, Papias (130 d.H.), a fost primul care i-a atribuit Evanghelia lui Ioan

[1] *Enciclopedia Americană*, vol. 3, p. 654

Marcu, un companion al lui Pavel.[1] Alții au sugerat că acesta ar fi fost scribul lui Petru și alții susțin că el a fost, probabil, altcineva.

Același lucru se întâmplă și cu celelalte Evanghelii. Deși Matei, Luca și Ioan sunt numele apostolilor lui Isus (Pacea fie asupra sa!), autorii Evangheliilor care poartă numele lor nu au fost acei apostoli celebri, ci alte persoane care au folosit numele apostolilor pentru credibilitate. De fapt, toate Evangheliile au circulat inițial în mod anonim. Numele oficiale au fost atribuite ulterior acestora de către figuri necunoscute din biserica timpurie.[2]

Cărți	Autori
Evanghelia după Matei	Necunoscut[3]
Evanghelia după Marcu	Necunoscut[4]

[1] *Cele cinci Evanghelii*, p. 20, *și Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 824. Pentru trimiteri la diferiți Marcu din Noul Testament, a se vedea următoarele: Faptele Apostolilor 12:12, 25; 13: 5; 15: 36-41; Coloseni 4:10; II Timotei 4:11; Filimon 24; și I Petru 5:13

[2] *Cele cinci Evanghelii*, p. 20

[3] „Deși există un anumit Matei între diferitele listele de apostoli ai lui Isus (Pacea fie asupra sa!)... scriitorul Evangheliei după Matei este probabil anonim.” *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 826

[4] „Astfel, autorul Evangheliei lui Marcu este, probabil, necunoscut...” *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 824

Evanghelia după Luca	Necunoscut[1]
Evanghelia după Ioan	Necunoscut[2]
Faptele Apostolilor	Luca[3]
I, II, III Ioan	Ioan[4]

JB Phillips, un cleric canonic[5] de la Catedrala Chichester, biserica anglicană din Anglia, a scris următoarea prefață pentru traducerea sa a Evangheliei după Matei:

„Tradiția timpurie a atribuit această Evanghelie apostolului Matei, dar oamenii de știință din zilele noastre resping aproape toate acest puncte de vedere. Autorul, pe care îl putem numi convenabil Matei, a elaborat în mod clar misteriosul «Q»,[6] care ar fi putut fi o colecție de tradiții orale.

---

[1] „Canonul Muratorian se referă la Luca, fizicianul, companionul lui Pavel; Irineu îl descrie pe Luca drept un adept al Evangheliei lui Pavel. Eusebiu îl descrie pe Luca drept un medic antiohian care a fost cu Pavel, cu scopul de a da Evangheliei autoritate apostolică." *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 827

[2] „Din dovezi interne Evanghelia a fost scrisă de un discipol iubit al cărui nume nu este cunoscut." *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 828

[3] *Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 14, p. 830

[4] Ibid., Vol. 14, p. 844

[5] Un preot care primește venituri din veniturile bisericii, mai ales o catedrală. (*Dicționarul avansat al elevului de la Oxford*, p. 973.)

[6] Există aproximativ două sute de versete identice găsite în Matei și

El a folosit Evanghelia după Marcu în mod liber, deși a schimbat ordinea evenimentelor și, în mai multe locuri, a folosit cuvinte diferite pentru ceea ce este în mod clar aceeași poveste.”[1]

A patra Evanghelie (cea după Ioan) a fost respinsă,

Luca (de exemplu Matei 3:7-10 și Luca 3:7-9; Matei 18:10-14 și Luca 15:3-7), fără echivalent în Marcu sau Ioan. Ca o modalitate de a explica acest acord frapant, un savant german a emis ipoteza că a existat odată un document sursă, pe care l-a numit Quelle („sursă” în limba germană). Abrevierea „Q” a fost adoptată mai târziu ca numele său
Existența Q a fost contestată de unii cercetători, pe motivul că o Evanghelie de cuvinte nu a fost într-adevăr o Evanghelie. Competitorii au susținut că nu au existat paralele vechi pentru o Evanghelie care conține numai zicale și parabole și din care lipsesc povestiri despre Isus (Pacea fie asupra sa!), mai ales povestea despre judecata și moartea lui. Descoperirea Evangheliei lui Toma a schimbat toate acestea. (*Cele cinci Evanghelii*, p. 12.) Aceasta conține 114 spuse și parabole atribuite lui Isus (Pacea fie asupra sa!); nu are nici un cadru narativ: nimic despre exorcismul lui lui Isus (Pacea fie asupra sa!), vindecări, proces, moarte și înviere; nici povești despre naștere sau din copilărie; și nimic despre slujirea sa publică în Galileea și Iudeea. Traducerea coptă a acestui document (scrisă în jurul anului 350 d.H.), găsită în 1945 la Nag Hammadi în Egipt, a permis cercetătorilor să identifice trei fragmente grecești (datate în jurul anului 200 d.H.), descoperite mai devreme, ca piese din trei exemplare diferite ale aceleiași Evanghelii. Toma are patruzeci și șapte de paralele cu Marcu, patruzeci de paralele cu Q, șaptesprezece cu Matei, patru cu Luca și cinci cu Ioan. În jur de șaizeci și cinci de cuvinte sau părți de cuvinte sunt unice pentru Toma. (*Cele cinci Evanghelii*, p. 15)

[1] Evangheliile în engleza modernă

considerată ca fiind eretică de către biserica timpurie,și nu cunoaște niciuna dintre poveștile asociate cu Ioan, fiul lui Zebedee.[1] După cum cred mulți cercetători, aceasta a fost produsă de o „școală” de ucenici, probabil în Siria, în ultimul deceniu al primului secol.[2]

[1] De la sfârșitul secolului al 18-lea, primele trei Evanghelii au fost numite Evangheliile sinoptice, deoarece textele, așezate unul lângă altul, arată un tratament similar pentru viața și moartea lui Isus Hristos. (*Noua Enciclopedie Britanică*, vol. 5, p. 379)

[2] *Cele cinci Evanghelii*, p. 20